

POEMAS DE MEMORIA ANARQUISTA E ERÓTICA LIBERTARIA

Claudio Rodríguez Fer

Universidade de Santiago de Compostela, España

claudio.rodriguez@usc.es

Claudio Rodríguez Fer é autor de numerosas obras de poesía (verbal e visual), narrativa, teatro, cine e ensaio, moitas delas obxecto de premios e estudos diversos. A súa creación caracterízase pola paixón erótica, humanista, ecopacifista e libertaria. Dirixe a Cátedra Valente de Poesía e Estética da Universidade de Santiago de Compostela, a revista universitaria Moenia e os cadernos interculturais Unión Libre. Foi profesor nas Universidades da Cidade de Nova York, da Alta Bretaña en Rennes (por onde é Doutor Honoris Causa), de Bretaña Sur en Lorient e de París Este. Publicou, disertou e recitou en numerosos lugares de Europa, América e África, estando traducido a numerosos idiomas. É presidente da Asociación para a Dignificación das Vítimas do Fascismo en Galicia.

Claudio Rodríguez Fer es autor de numerosas obras de poesía (verbal y visual), narrativa, teatro y ensayo, muchas de ellas objeto de premios y estudios diversos. Su creación se caracteriza por la pasión erótica, humanista, ecopacifista y libertaria. Dirige la Cátedra Valente de Poesía y Estética de la Universidad de Santiago de Compostela, la revista universitaria Moenia y los cuadernos interculturales Unión Libre. Fue profesor en las Universidades de la Ciudad de Nueva York, de la Alta Bretaña en Rennes (donde es Doctor Honoris Causa), de Bretaña Sur en Lorient y de París Este. Publicó, disertó y recitó en numerosos lugares de Europa, América y África, estando traducido a numerosos idiomas. Es presidente de la Asociación para la Dignificación de las Víctimas del Fascismo en Galicia.

I MEMORIA ANARQUISTA

ANARQUISTAS

Estraños estranxeiros
que viven e non se ven.

(De *Viaxes a ti*, Lugo, Augatinta, 2004)

NIN DEUS NIN AMO

*cette parole de prophète,
je la revendique et vous souhaite
ni dieu ni maître*
Léo Ferré, “Ni dieu ni maître”

A inmensidade sempre
sen deus nin amo.

O aire, a terra, o mar,
sen deus nin amo.

O tigre de Bengala,
sen deus nin amo.

As ideas, o libre pensamento,
sen deus nin amo.

Proudhon, Bakunin, Kropotkin,
sen deus nin amo.

A paixón, o amor, o sexo,
sen deus nin amo.

Emma Goldman,
sen deus nin amo.

Vindicación proletaria,
sen deus nin amo.

Buenaventura Durruti,
sen deus nin amo.

Insubmisión á tiranía,
sen deus nin amo.

Salvador Puig-Antich,
sen deus nin amo.

Educación libertaria,
sen deus nin amo.

Ferrer i Guàrdia,
sen deus nin amo.

Liberación do individuo,
sen deus nin amo.

Ricardo Mella,
sen deus nin amo.

Respirar o aire libre ata o máis fondo do fondo
sen deus nin amo.

Porque cando o poder é o obstáculo,

anarquía.

Porque cando o poder é o obstáculo para lograr a máxima expresión da orde,

anarquía.

Porque cando o poder é o obstáculo para lograr a máxima expresión da orde existe unha palabra:
anarquía.

Porque cando o poder é o obstáculo para lograr a máxima expresión da orde existe unha palabra
sen deus nin amo:

anarquía.

Liberdades, xustizas,
sen deus nin amo...

Amores, desexos,
sen deus nin amo...

Poesía só sempre
sen deus nin amo...

E cando a poesía se fai música,

anarquía.

Ten un lagarto pintado,

anarquía.

Non son de aquí nin son de alá,

anarquía.

Quero verte danzar,

anarquía.

Colle un camiño salvaxe,

anarquía.

Quérote libre, pero non miña,

anarquía.

Despois de que eu faga TILT! e isto faga BOING!

anarquía.

Coa súa cara de Marilyn,

anarquía.

Ouh nena, ti es tan viciosa,

anarquía.

E o lagarto dálle ao rabo,

anarquía.

Porque te amo
sen deus nin amo.

A intensidade sempre
sen deus nin amo.

Sen deus nin amo
nin deus nin amo.

Nin deus nin amo,
nin deusa nin ama,
nin sucedáneos.

(De *A muller sinfonía*, Ourense, Ouvirmos, 2018)

Á VOSA SAÚDE (BALADAS DE SACCO E VANZETTI)

Sacco and Vanzetti are gone
Woody Guthrie, *Ballads of Sacco & Vanzetti*

Here's to you, Nicola and Bart
Joan Baez, "Here's to you"

Saúde apátridas
en todos os estados unidos da terra!

Saúde inmigrantes
de todas as terras desunidas polo estado!

Saúde exiliados
de todas as terras en todos os estados!

Saúde anarquistas
condenados a ser Sacco e Vanzetti,
polo poder de clase,
polo poder de etnia,
polo poder de empresa,
polo poder de estado.

Saúde aos inocentes inmolados
como Delgado e Granados,
só culpables de ser libres,
porque sabían que daban a vida por algo,
mais tamén que eran executados por nada.

Saúde anarquistas
condenados a ser Sacco e Vanzetti
sabéndoo ou sen sabelo,
cada noite e cada día,
na loita e no lecer,
no amor e no traballo!

Saúde,
Nicola e Joaquín,
Bartolomeo e Francisco,
delgados e granados de esperanza
cara a onde viven a vida que querían,
libres sen fin, Sacco e Vanzetti!

Saúde, malia todo, utopía libertaria,
que chegarás ao mundo irreversible
como a imparable evolución
da especie humana...

(De *A muller sinfonía*, Ourense, Ouvirmos, 2018)

ÁMOTE, ANARQUISTA

En homenaxe ás mulleres libertarias asasinadas en Galicia dende xullo de 1936.

Con abraio crían ás veces
que chegaría a existir
a utopía libertaria
e ás veces crían que non,
aínda con máis abraio...

Era entón a Galicia anarquista
unhas cantas vivendas obreiras
como mapoulas moi abertas
nos barrios proletarios das Atochas,
unha casoupa clandestina en Cea
sobre as raíces do fento dentabrún,
unhas humildes moradas campesiñas
con liques de Badiña ou de Marselle,
onde non había moito que comer,
mais tampouco poder.

Era a Galicia corsaria sen estado,
nin deus nin amo de dentro nin de fóra,
luz e vida por Elviña e por Monelos,
resplandores sobre o abismo pola Silva,
ateneos nos Castros e nas Quintas
espertares no extremo das corveiras,
resplandores máis alá da aurora sueva,
leccións contra poder e servidume
libres de imaxinar o que quixer,
libres para facer o que se pensa.

Porque non nos deixan cruzar os regos
cruzaremos os océanos, pensaban.

Non puido ter esperanza sen medo
nin medo sen esperanza María Bello Paz,
empacando peixe no porto da Coruña
ata a hora en que os poderes de xullo
bateron resistencias de mulleres
como pescadas que lesen a Spinoza
onde eu ámote anarquista ou morte.

Porque non nos deixan cruzar os ríos
cruzaremos os mares, está claro.

Así quizais pensaba Teresa Varela Calviño,
sindicando xoubas no porto da Coruña
ata ser baleada polo chumbo de outubro,
a revolución na patela e a patela na cabeza
e o peixe despezado, destripado e empacado
polas mans nunca inertes da proletaria morta,
pois nos foxos comunais eu anarquista ámote.

Porque non nos deixan cruzar en barco
cruzaremos en latas de sardiñas.

Lares de María Otero e de Alicia Dorado,
refuxios coruñeses das Atochas,

Atocha Alta, Atocha Baixa, Monte Alto,
atochas nas alpargatas abatidas a balazos,
viúvas vermellas de mariñeiros sen mar,
presaxios de panadeiros sen pan,
abismos de albaneis sen andamios,
o pasado docemente selado con carimbo
de caucho e tinta azul,
o presente fuxindo clandestino,
o futuro purgado amargamente
e amargamente abortado con augardente alemá.

Morada de María de Allariz, Atocha Alta,
trinta e tres anos e morta con tres máis,
sen contar nenos feridos no masacre,
cantando a Internacional a berro aberto
como quen entra no inferno proclamando
utopías contra a angustia do fascismo.
Porque as crónicas non foron escritas
con tinta, senón co fío das costureiras
e a verdade na punta dunha agulla.
Alí foi a última vez que se viviu a vida
iluminando a loita con tanta liberdade,
pois ámote e anarquista, última luz e ponte.

Faiado de Alicia en Villa Rosalía,
Rúa do Carme e vinte e cinco anos,
preguntou quizais Fournarakis a Acebedo,
pouco antes de morrer os dous a tiros:
- Sabes que o nome da túa compañeira
significa a verdade en lingua grega?
- O nome da compañeira significa a verdade
en todos os idiomas do mundo, contestou.
- Pois a verdade vai morrer axiña,
terzou Alicia, e os tres máis outro
feneceron cribados ante a última verdade,
e ámote alí anarquista iluminando aos libres.

Extermínanse os soños no Portiño
como a néboa sen luces cara aos fondos.
Os corpos estrelados contra as rochas
en mares con resaca son rubís.
A delación bivalva, a caza do crustáceo,
a tortura da rata, a condena da gaivota.
Percebes dos abismos na vangarda,
mariscos proletarios na gran nasa.
Do mono dos obreiros afogados
destinguíu o azul do mar contra os cantís.
Mariñeiros sen chalanas nin bous,
pescadores sen pesqueiros de esperanza.
Logo fusilamentos das algas e das lapas,

sardiñas empacadas en latas comúns.
Alí a supervivencia era soamente
chegar á taberna de Chinta Canosa,
na Moura, ata beber a morte.
Pecháronlles a porta dos océanos,
pero abriron o Portiño á liberdade.

Redada ao pé do premonitorio Matadoiro:
asalto a tiros infiltrándose polas espirais
sinuosas da delación nas sombras.
Á fin torturados, paseados, fusilados,
Brazo y Cerebro, Espartaco, Nervio,
Sin Dios ni Patria, Ni Dios ni Fronteras,
portugueses do grupo Inadaptables,
Germinal, Ideal, Intransigentes,
CNT, FAI, ningún deles creía nunca
que Durruti morrera xa no Ritz.
Así se perecía na Coruña libertaria
dende 1936, data do último Medulio.

Porque non nos deixan cruzar a rúa real
cruzaremos a cidade imaxinada.

Pilar Fernández Seijas, metalúrxica,
aramieira na Empresa Vasco-Galaica
e queimada con tres máis cal brasa viva
nunha cabana con terra por parede
e teito de xesta enramallada en Cea,
e ámote anarquista e arde Arousa.

Porque non nos deixan cruzar o campo raso
cruzaremos os montes máis en cume.

Josefa Barreiro de Trabanca, nai humilde,
limpaba casas, laboraba a humilde terra nai
en Badiña de Carril, agachaba un anarquista
na súa mínima moradiña inmensa
como campo abertal, e foi martirizada,
e ámote anarquista e a túa orfa estirpe.

Porque non nos deixan cruzar libres a Terra
cruzaremos libérrimos a Lúa.

Carolina Regueiras, vinte e catro anos,
natural de Bóveda de Amoeiro,
muller dun libertario e namorada,
supliciada en Ponte Irixa pola besta
e tirada en Tamallancos pola estrada
e ámote anarquista ata a cuneta.

Porque non nos deixan cruzar co seu horror
cruzaremos soamente con amores.

María Becerra Laíño, estaño solidario,
agachou na súa vivenda de Marselle
un mineiro anarquista de Lousame
e foi asasinada como a luz do carburo,
testemuña da roubacha e do volframio,
e ámote anarquista mineral en bruto.

Porque non nos deixan cruzar as minas
cruzaremos as estrelas.

Dolores Blanco Montes, mal paseada,
a voz das conserveiras e atadoras do Morrazo,
vindicadora de Aldán, de Cangas e de Hío,
ferida no suplicio e fuxida polos montes
cun fillo asasinado, outro no exilio,
e ámote no cárcere onde anarquista sofres.

Porque non nos deixan cruzar polas estradas
cruzaremos en Mogor os labirintos.

Ocultáronnos ás mulleres máis libres
e, non obstante, fóranos ata a fin.
Din que algunhas morreron por amor
aos anarquistas que agachaban,
o que é morrer tamén muller e ácrata.

Borráronas da historia e malia todo
setenta anos despois hai quen as ama.
Sardiñas para elas e unha libra de cereixas
vermellas como a súa primavera libertaria
e para sempre ámote anarquista ou nada.

(De *Ámote vermella*, Vigo, Xerais, 2009)

UN TRANVÍA CHAMADO URANIA

En lembranza de Urania Mella, detida en 1936 e condenada a morte
xunto ao seu marido, o directivo tranviario Humberto Solleiro,
que foi fusilado deixando catro fillos. Tras longos anos de cárcere, Urania estableceuse
precariamente en Lugo, onde axiña faleceu en 1945.

A Ricardo Mella, teórico anarquista e promotor do servizo
de tranvías en Vigo, e a toda a súa proxenie.

Virá a utopía e terá o teu nome.
Será filla da agulla de coser
e do pensar máis libre, coma ti
e os teus fillos, Urania Mella.

Viñeches da anarquía e da rede tranviaria,
liña Pereiró-Calvario, pasando por Travesas,
liña Bouzas-Os Caños, deténdose en Peniche,
cando Vigo era un tranvía total cara á Utopía,
da Ribeira a Cabral, atravesando Urzáiz,
do Mercado a Chapela, indo pola Riouxa.
Pero aquela Utopía non pasou de Redondela.

Viñas de Vigo e de Ricardo Mella,
musa de libertaria astronomía,
tocando contra a guerra e o fascismo
no teu piano de paz, pan e solfexo.
Con Humberto Solleiro no Calvario
e a Pequena Rusia en catenaria
da república veciñal de Lavadores
fuches derrota en desigual batalla.

En Lugo,
tras o cárcere infinito,
só puidiches ver a luz
de coller puntos ás medias
por estreitísimas carreiras
diminutas,
antes de morrer
punto
por
punto.

Pero polas murallas dos milenios,
cara á nosa Utopía irreversible,
pasa cada noite un tranvía libre
que se chama Urania Mella.

(De *Ámote vermella*, Vigo, Xerais, 2009)

O DESERTOR

N'allez pas à la guerre
Boris Vian, "Le déserteur"

As longas barbas brancas do neno escritor
medraran por dous motivos:
polas viaxes arredor do universo

que viña facendo nas novelas de Verne
e porque era demasiado maduro para ir á guerra.

Ademais, tampouco tiña moito tempo:
partira do porto co aventureiro de Nantes
e abrira o circo do mundo
co científico de Amiens.

Porque el quería inventar
a máquina de revivir permanentemente
apostando pola existencia
e polas festas sorpresa,
a palabra nómade que abraise
a porta ao futuro
coa forza vital de quen non se somete.

A desobediencia civil que lle medraba no pulmón
levábo a arrincar corazóns para ter sentimentos
e a insubmisa aventura da paz
levábo a practicar nun mundo violento
a subversión da non violencia.

Por isto as súas longas barbas indómitas
volvíanselle vermellas escarlata
ante a alienada obediencia da guerra
e botaban chispas bolboretas
ante calquera principio de autoridade.

Eran os exércitos
os desertores da paz.
Eran os poderes
os desertores da vida.

(De *A muller sinfonía*, Ourense, Ouvirmos, 2018)

A LOITA CONTINÚA (FRAGMENTOS)

Dende o cerebro do primeiro homínido
que tivo conciencia solidaria
cando viu en perigo a outro ser vivo
e tratou de socorrello,
a loita continúa.

Dende o pensamento dos antigos
que imaxinaron mundos liberados
e soñaron paraísos sen explotación

nin xerarquías de clases,
a loita continúa.

Dende a organización igualitaria
de xuntanzas fraternas
para combater a opresión e o abuso
dos nosos irmandiños,
a loita continúa.

Dende o avance da ciencia
e a liberación do pensamento
que ilustraron o progreso
dun mundo mellorado,
a loita continúa.

Dende a lembranza dos terrores
impostos polos poderes dos estados,
das ditaduras, dos imperios, das cruzadas,
dos xenocidios e de todas as guerras padecidas,
a loita continúa.

Dende a teoría e a práctica
dunha revolución profunda
que non practique métodos
iguais aos que combate,
pola esperanza,
a loita continúa.

Dende a memoria do albanel anarquista
Luís Souto Neira,
mutilado e asasinado en Lugo,
ou do médico masón Rafael de Vega Barrera,
acusado pola envexa
e fusilado polo terrorismo de estado,
contra a insidia,
a loita continúa.

Dende a memoria das mulleres e homes
asasinados na matanza de Montecubeiro
e nos masacres da Guarda e de Tui,
que encheron de sangue toda a terra
entre a montaña e o mar,
ou na redada Brandariz, tramada para acabar
cos círculos ácratas da Galicia libertaria,
contra o odio,
a loita continúa.

Dende a memoria dos fuxidos
polos montes e polos mares
e dos agachados

nos tobos clandestinos
que se opuxeron á tiranía,
e que caeron acosados,
contra a opresión,
a loita continúa.

Dende a memoria de cada acto
de guerra e de posguerra,
de tortura, de censura,
de depuración, de exilio,
de humillación e de esquecemento
padecidos polos que sufriron,
sufrimos e sufrirán aínda o mal
de mil novecentos trinta e seis,
a loita continúa.

Dende a poesía para a vida,
dende o estudo polo coñecemento,
dende a memoria contra a morte,
dende o triplo compromiso do erotismo,
da investigación e da lembranza,
presente, futuro e máis pasado
no que entreguei e entrego o meu corpo
pensante e a paixón da miña mente,
sempre, polos tres amores,
a loita continúa.

Dende a libre unión en unión libre
por un mundo integral e multiétnico
en avanzada aberta, radical e libertaria,
con raíces, porque as temos,
pero sen fronteiras, porque non as queremos,
e polo diálogo das persoas e das ideas,
das artes e das ciencias de vangarda,
da recuperación viva da memoria morta,
coa paz como único camiño e co amor
como único vehículo, se non cambiando o mundo,
impedindo polo menos que o mundo que non cambia
non nos cambie a nós a vidiña liberada,
a loita continúa.

Porque dende o libre amor que vos teño
a loita continúa, compañeiras, a loita continúa,
e dende o libre amor que vos desexo,
a loita continúa, compañeiros, a loita continúa.
Porque precisamente AMAMOS e LEMBRAMOS,
porque precisamente QUEREMOS,
a loita continúa.

(De *A loita continúa*, Vigo, Xerais, 2004)

MÁIS ALÁ DA SAUDADE (FRAGMENTOS)

(...)

Despois nos perderemos nos cavorcos,
ceibando cadeas,
prendéndonos de femias cabeleiras,
ata consumir o ciclo,
alá,
onde non hai estado, nin deus, nin poder.

(De *Poemas de amor sen morte*, Granada, Ubago, 1979)

II EROS LIBERTARIO

ÁMAME ANARQUISTA

Ámame anarquista
freneticamente
mentres desato e ceibo
o pano que che enreda
a cabeleira
e libero o teu peito
xa sen freo
xa sen senso
sempre cara á fronteira
roxa e negra
e violeta
ámame cara á esquerda
cara a cara
cara á noite
cara a ti
sempre cara a ti mesma.

Ámame anarquista
mesmo contra ti mesma.

(De *Tigres de ternura*, Santiago de Compostela, Reprografía 1846, 1981)

A CABELEIRA (FRAGMENTOS)

Eu nacín nun país verde fisterra que vagou errante tras manadas de vacas.
Incerto fillo son das tribos móbiles que só se detiveron cando se lles acabou o mundo.
Non teño outras raíces que as da espora nin outra patria habito que a do vento.
Síntome da estirpe daqueles pobos nómades que nunca se constituíron en estado.
O noso espírito coñeceu o abismo e o sentido telúrico do contorno natural.
A nosa historia é a dun pobo que perdeu o norte e se confundiu cos bois.
Pero eu recuperei o norte no medio do naufraxio fluíndo sensualmente da cabeleira da lúa.
E a inmensa cabeleira é labirinto no que soamente falo a quen eu amo.

(De *A boca violeta*, Barcelona, Sotelo Blanco, 1987)

BLUES DA INSUBMISIÓN

Expúlsenme do corpo pero non do teu corpo: prefiro a túa cadeira á miña cátedra.
Dende o principio do estado estiveron en loita a paixón e o poder: de amarme faino insubmisa, cun *swing* que descoñeza a palabra submisión.
Vulva de ágata entre xaspes pulidos: ónice que alimenta a túa obsidiana sobre turquesas vivas, sen palabras para pétalos.
Nunca aceptarei do seu corpo nada incompatible co teu corpo: indómita clase contra clase de doma.
Aquel fun, este son, ese serei: prefírote cun laúde ao meu *cum laude*.

(De *Extrema Europa*, Santiago de Compostela, Positivas, 1997)

NÓS SOMOS DOUS

Είμαστε δυο, είμαστε δυο
Mikis Theodorakis, "Είμαστε δυο"

*Nous sommes deux, nous sommes trois,
nous sommes mille vingt et trois*
Versión de Georges Moustaki

Libres seres libres con independencia vivimos libres con vós
Carmen Blanco, "Marchando máis alá",
letra galega da Marcha Mundial das Mulleres,
interpretada por Pilocha e Milladoiro

En primeiro lugar
todo foi Caos,
e del xurdiron Noite
e Escuridade en tebras.
Mais Eros primordial
brotou da sombra
e resultamos dous
xa no comezo.

Nós fomos dous,
e fomos tres,
e fomos múltiples de tres:
unión libre de máis
en máis aló de nós.

Amando a quen ama e a quen soña,
soñando por quen soña e por quen ama:
ti amas dicindo "amo, mais non teño amo"
e eu nunca fun máis eu que cando ameí.

Mulleres que escriben
coas libres linguas de Lilith
sobre os lindes de Gaia,
integrais estranxeiras cal cantares,
eróticas sempre heréticas e sempre heteroxéneas,
amores dos amores, xermolos
de máis paz, xustiza e liberdade,
lugares de todos os tempos sen lugares,
exilios nos exilios, creacións ceibes,
meus amores celtas, teus amores lobos,
mariña, noso amor máis tolo...

E diverxentes converxemos con Heráclito
na harmonía exponencial do iris infinito

tensando arcos apaixonadamente ácratas
en liras docemente libertarias.

(De *A muller sinfonía*, Ourense, Ouvirmos, 2018)

EU SON GREGA

Prends le risque
“Je suis grecque”,
na voz de Melina Mercouri

Nacín
grega.

Malia que nacese
nas aforas
do pensamento da cidade,

como a poesía nun risco.

Malia que se combata
a miña condición de Antígona.

Malia que se ignore
que son Lisístrata exiliada.

Malia que se ocupen
globalmente
o chan e o pensamento de Grecia.

Eu
son
grega.

Son
Afrodita
pensante.

E porque non teño ningunha nacionalidade,

porque precisamente son e non teño,

son grega.

(De *A muller sinfonía*, Ourense, Ouvirmos, 2018)

AMOR VITAL (ABANDONADE O PODER)

*Messieurs les Présidents,
si vous aimez votre Peuple,
quittez le Pouvoir*
Tiken Jah Fakoly, “Quitte le Pouvoir”

Ela regaloume un lunar.
Eu apenas puiden ofrecerlle o mundo.

Ela abriume pouco a pouco toda unha vida.
Eu apenas lle entreguei todas as miñas.

Din que non se pode vencer o mal,
din que non se pode ser feliz,
din que existe a morte
seguramente porque non te coñecen.

Que proben a querer-te, vida.

Que proben a saberte rula
e amarán coma min a liberdade,
que proben a concibirte lique
e coñecerán a lealdade para sempre,
que proben a entenderte ioga, reggae,
caixa de música, calidoscopio, iris,
caracoliño azul, aleph, cronopio,
vertixe, herba, cometa, libro aberto,
que proben a chamarte verde
ou paz interior en todas as linguaxes,
que proben a admirar unlla, pé, perna,
nocello, sofraxe, coxa, glúteo, respectando
o dereito natural á independencia
de cada partícula de vida e de poesía
do teu corpo e da túa mente subversivos.

Porque así todos os poderes do planeta
abandonarán os últimos dominios
definitivamente liberados
polo amor vital.

(De *A muller sinfonía*, Ourense, Ouvirmos, 2018)

A REPÚBLICA NÚA

O amor
proclama sempre
a república núa.
O colo da felicidade permanente.
A liberdade líquida e alauda,
desvestida, descalza e desbocada.
A autosuficiente comuna
da poesía no edén.

Cando chega espido en espiral
do fondo do infinito infinitivo
ruxe flamexante como tigre tríscele
miaña tenro como gata tensa
agroma plenitude en pura entrega
de magnolias abertas e troncos florecendo
baixo sol cenital ou chuvia oblicua,
baixo o ceo das mámoas milenarias
estoupando radiante en supernova,
baixo o cristal ácrata do ático
onde a utopía é luz en unión libre.

Incendia e arrasa lume e lumen
cal monte de venus lirio liso,
arde cuíña a cuíña ata o montouto
en sexo sobre sexo sempre extremo.

E sobre as colchas das follas felinas
que florecen no inverno en plenitude
escríbense os poemas viventes
dos orgasmos azuis.

(De *ADN do infinito*, Santiago de Compostela, Andavira, 2021)

ADN DO AMOR E DO PRACER

O ADN do amor
consiste na eternidade namorada,
superadora do tempo
nun espazo corpo:
non é xenético, pero si xenesiáco.

Eu non busco pero encontro e encóntranme
e non sei cal é a escala do código químico,
pois non distingo o cromosoma dunha ollada

nin a secuencia dun orgasmo azul
no núcleo do xenoma da erótica astrofísica.

Mais ti que es tan real como unha imaxe visionaria
consegues que o dinosauro ascenda a gata,
a gata a insecto e o insecto a aminoácido.
E eu son o diminuto aminoácido formando proteínas
cando a célula é o órgano cósmico,
o tecido é o texto e a vida é o infinito
que ten en cada átomo un protón de poesía.

Axiña comprendín que nas túas unllas
medran os lirios tigre
e que baixo os teus pés
voan bicos bolboreta
esparexendo acedo doce
desoxirribonucleico ao vivo.

A molécula do amor componse dunha cadea
de cinco elementos substancialmente vitais:
O primeiro consiste no existir
e non pode darse sen ter vida.
O segundo consiste no desexo
e non pode darse sen ti.
O terceiro consiste na entrega
e non pode darse sen ti.
O cuarto consiste na beleza
e non pode darse sen ti.
O quinto consiste no coñecemento
e non pode darse sen verdade,
porque existir, ter vida,
é sentir desexo, entregarse sen fin
a coñecer todas as mensaxes da bioquímica.

Isto é o ADN do amor:
potencialidade infinita.
Dalo e recibilo todo
sen renunciar a nada.

(De *ADN do infinito*, Santiago de Compostela, Andavira, 2021)

Recebido em: 25 de julho de 2022
Aceito em: 17 de dezembro de 2022